

overfor Stat og Kommune indtræder lang Tid efter, at de har ytret sig ude i det praktiske Liv. Saaledes vil ogsaa Virkningerne paa Skatterne af den Krise, vi er inde i, og som først nu kommer til fuld Udfoldelse, først indtræde i hele deres Vælde om Aar og Dag, og Virkningerne af den stærke Indskrænkning i Levefoden, som det ærede Medlem sagde vil blive nødvendig, vil for Tobaks-, Spiritus-, Chokolade- og Kafeskattens Vedkommende først vise sig i de Maaneder, der kommer, og kan ikke aflæses nu, thi det er først, naar Nøden virkelig er stor, at man giver Afkald paa disse vigtige Livsfornödenheder.

Om den norske Betænkning vil jeg sige, at den ikke kræver just den Tilstand, vi har her i Landet, thi der er her lagt Bund under Kronen, men ikke sat nogen Grænse for dens Stigning, medens det, man foreslaar i den norske Kommissionsbetænkning, netop er at fæstne Kronen til Guldet, saaledes som det klart er fremstillet i Professor Nielsens Redegørelse: give den et Spillerum, som er begrænset baade opefter og nedefter. Jeg vil nødig skabe et Haab hos nogen om noget, der ikke kan opfyldes, men det arbejdende Folk kræver af Regering, Rigsdag og Nationalbank en fast Værdimaaler for Arbejdet og Omsætningen, og en fast Værdimaaler kan tilvejebringes omgaaende her i Landet, naar der er Villie dertil.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Storning): Efter den Meningsudveksling, som nylig har fundet Sted, er der ingen Anledning for mig til at fordybe mig i Afgrunden, en Afgrund, jeg ikke erkender, vi styrer hen imod. Jeg har i Gaar nævnt, at den Udvikling, som er foregaaet her i Landet, og som jeg mener maa fortsættes, er den, man hurtigere har gennemløbet i Sverige. Nu hørte jeg vel det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) sige, at den Finansminister, der havde gennemført denne Ordning i Sverige, paa et vist Tidspunkt havde sagt, at hvis han havde vidst, at det var blevet saa slemt, vilde han neppe have gaaet den Vej. Jeg husker meget vel — det var som bekendt den socialistiske Finansminister Thorson, der stod for denne Foranstaltning —, jeg husker meget vel, at han til mig har gjort en lignende Bemærkning, at det var i høj Grad pinefuldt, og man skulde jo være indstillet paa Vanskeligheder, naar man vilde gaa den Vej, men han ansaa det fremdeles for rigtigt,

at Sverige havde gjort det. Om han saa ogsaa har sagt, at han ikke vilde have gaaet den Vej, hvis han havde vidst, hvor svært det var blevet — det erindrer jeg ikke bestemt, det er meget muligt, jeg tør ikke benægte det. For saa vidt kan man sige, at jeg har taget Lære af denne hans Advarsel, som jeg i 1924 foreslog de den Gang til ansvarlig Raadslagning sammenkaldte Repræsentanter for Erhvervslivet og for alle Partier, om vi ikke paa det Stadium, hvor Kronen var nede i Afgrunden, skulde fastlægge den paa anden Maade end ved at gaa til Pari. Det blev afvist, og afvist paa en saadan Maade, at vi maatte gaa gennem den anden Udvikling; og denne anden Udvikling kan jeg ikke erkende er en Vej imod Afgrunden, men derimod en Vej til ordnede Valutaforhold. Hvis der ad denne Vandring opstaar saadanne Vanskeligheder, som det ærede Medlem pegede paa, en saadan Tilstand, at Folk trues med at skulle gaa fra Hus og Gaard, maa vi tage de Spørgsmaal op og se, hvad der kan gøres derimod; saa maa Nationen som Helhed staa sammen og gøre det samme overfor dem, der skal gaa fra Hus og Gaard, som overfor dem, der kommer ud i Arbejdsløshed, træffe Foranstaltninger, der muligt kan afbøde disse uheldige Forhold. Jeg ser vel, at Samarbejdet, den gode Villie til at anvende fælles Kræfter mod Krisen, skorter det noget paa, i hvert Fald saa længe vi staar overfor Arbejdsløsheden og Industrikrisen alene; men det er muligt, at den gode Villie styrkes, hvis det kommer til Vanskeligheder ogsaa for andre Sider af det danske Folk.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds har gentagende erklæret, at der maa optages Forhandlinger om at tilvejebringe en fast Grund. Jeg har intet imod, at det ærede Medlem søger saadanne Forhandlinger fremkaldt, men jeg kan ikke se andet end, at vi for ganske nylig har forhandlet om den Fastlægning, som vi mente i Øjeblikket at kunne overkomme og at burde iværksætte, og hvis der skal ske noget andet, tror jeg, at en ret indgaaende Undersøgelse af forskellige Forhold indenfor vor egen Kreds maa være meget fornøden. Foreløbig er der efter min Mening ved Valutalovgivningen skabt den Fasthed, som vi er i Stand til at skabe, en Fasthed, som Norge nu vil efterligne. Vel ser jeg nok, at man i Norge baade tænker paa en Minimums- og en Maksimumskurs, og jeg er meget nysgerrig efter at se den praktiseret, thi herhjemme har man fra sag-